

ἡμέρα. Τὴ νύφη σου τὴν ἥρα καὶ πρὶν φύγῃς, τὴν ξέρεις. Μὴ μοῦ λές πάλι πῶς δὲν εἶνε ἀκόμα καιρός. Ἐχεις καιρό, παιδί μου, καὶ νὰ σπουδάζῃς, καὶ ν' ἀγαπᾷς τὴ Χρυσούλα σου, καὶ θὰ μαθαίνῃς περὶ γλήγορα σὰν τὴν ἀγαπᾷς. Ἡ καιμένη σὰν νὰ μισομυρίσθηκε κι' αὐτὴ κἄτι τι ἀπ' τὸ ψι ψι ψι μας, καὶ κάθε λίγο ρωτᾷ πότε θᾶρθουνε τὰ γράμματά σας. Ὡς τὴν ὥρα δὲν φανίκαν ἀκόμα. Ἴσως αὔριο πρῶτ' θὰ τᾶχουμε. Πηγαίνω νὰ πλαγιαῖσω, ὑπερὰ ἀπὸ μιὰ καλὴ προσευχὴ γιὰ τὸν γυιόμα μου.

Ἡ μάννα σου.

Υ Γ. Καλὰ ποῦ δὲν ἔκλεισα τὸ γράμμα μου φέε. Σήμερα ἦλθαν τὰ γράμματά σας. Φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μας. Βλέπεις δὲ καὶ ποῦ σοῦ γράφα σὰν νᾶξερα τί θὰ μοῦ γράφεις. Εἶμαστέ λοιπὸν σύμφωνοι, δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός. Νὰ μὴ σὲ χᾶσω, παιδί μου, κι' ἄς χαλάσῃ ὁ κόσμος.»

Ἐπέρασαν ἕξι μῆνες, ἐπέρασαν δώδεκα μῆνες. Ὁ Ζάνος εἶχε τώρα πατήσει τὰ εἴκοσι, ὁ Κομνηνὸς τὰ εικοσιένα. Ὁ Κομνηνὸς ὅμως ἦτανε κρόο παιδί πάντοτε, ἔπρεπε νὰ τὸν κουρτίσῃς γιὰ νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃς. Ὁ Ζάνος ὅλο τὸ ἐναντίο! αὐτὸς ἔβγαζε σὰν μπαροῦτι ἅμα ἄκουγε νὰ σέρνεται ἔς τὸ δρόμο ποδόγυρος! Ἦτανε καὶ διακοπὲς τώρα, καὶ βγαίνανε οἱ δύο τους ἕνα καλὸ περίπατο κάθε βράδυ, ὑστερ' ἀπ' τὴ μελέτη τους. Τὸ σχέδιό τους ἦτανε νὰ μελετοῦν καὶ νὰ προγυμνάζουνται τὲς διακοπὲς γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὴν ξενιτειά. Ἐσπρίζανε λοιπὸν τὰ δόντια τους καὶ στερηθήκανε τὴν ἀπόλαυσι τῆς πατρίδας γιὰ κανὰ δύο μῆνες, ἂν καὶ κόστισε πολὺ τῆς Χαρίσαινας αὐτὴ ἡ ἀπόφασι.

Νᾶσαι νέος, νᾶσαι ὀμορφος, νᾶσαι Ζάνος, καὶ νὰ βλέπῃς, λέει, κάθε βράδυ μιὰ μαριόλα καστανομάτα νὰ περνᾷ καὶ νὰ σοῦ χαμογελᾷ, εἶνε, θαρρῶ, ἀρκετὸς πειρασμὸς καὶ γιὰ τὸν ἄϊ Ἀντώνη! αὐτὴ ἦταν ἡ θέσι τοῦ Ζάνου. Στὴν ἀρχὴ τὸ πῆρε γιὰ παιγνίδι, καὶ χωράτενε μάλιστα τοῦ Κομνηνοῦ γιὰ μερικὲς ἡμέρες, κι' ἂν δὲν ἐβγαίνε τώρα μοναχὸς τοῦ ὁ Ζάνος· αὐτὸ ἦτανε παραπολὺ γιὰ τὸ αἷμά του! Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔτρωγε μιὰ περιέργεια, ποιά νᾶτανε; Καὶ τί καλοντυμένη! Καὶ κἄποτε στ' ἄλογο! Ἄ, μακρὰ τὰ ρουχαλάκια σου, Ζάνε, ἔλεγε ἕξαφρα μοναχὸς του, αὐτὴ δὲν θέλει νὰ περάσῃ μόνο τὴν ὥρα της. Καὶ τί θάρρος! ἀκούε ἐκεῖ λέει, νὰ γυρίξῃ πίσω μὲ τ' ἄλογο γιὰ νὰ μὲ ξαναδῇ! Μωρ' αὐτὴ εἶνε ἀγόρι, ὄχι κορίτσι! ὡς τόσο ποιά νᾶνε!

Εἶχε δὲν εἶχε τόμαθε πῶς ἦτανε μοναχοκόρη τοῦ Σιὸρ Πεζούλη, ποῦ ἦλθε πέρσι βαθύπλουτος ἀπ' τὴν Εὐρώπη κι' ἀποκαταστάθηκε ἔς τὴν Ἀθήνα. Ἦτανε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπ' τοὺς ὀλίγους γνωστικούς ποῦ προφθάσανε νὰ μαζέψουνε τὸ δικό τους καὶ νὰ ἔλθουν νὰ γείνουν κἄτι τι στὸν

τόπο τους μέσα. Ὅσοι κολλήσανε στὴν Εὐρώπη, οἱ περισσότεροι ἐχάσανε καὶ τὸ δικό τους· τοὺς ἔχασε κι' ὁ τόπος τους.

Σὰν εὐχαρίστησε τὴν περιέργειά του ὁ Ζάνος, ἂν καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἕνα σατυρικὸ χαμόγελο, ἀπὸ μέτα του ὅμως, τὸ εὐχαρίστηθηκε, ἐκολακεύθηκε. Πηγαίνει σπιτί, ρωτᾷ τὸν Κομνηνὸ πῶς εἶνε, τὸν παραγγέλλει σὰν καλὸς γιατρὸς νὰ προφυλαχθῇ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα καὶ νὰ μὴν ἔβῃ, καὶ τρέχει ἔς τὴν κάμαρά του· ὁ νοῦς του τώρα ἄρχισε νὰ γυρίξῃ. Δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ.

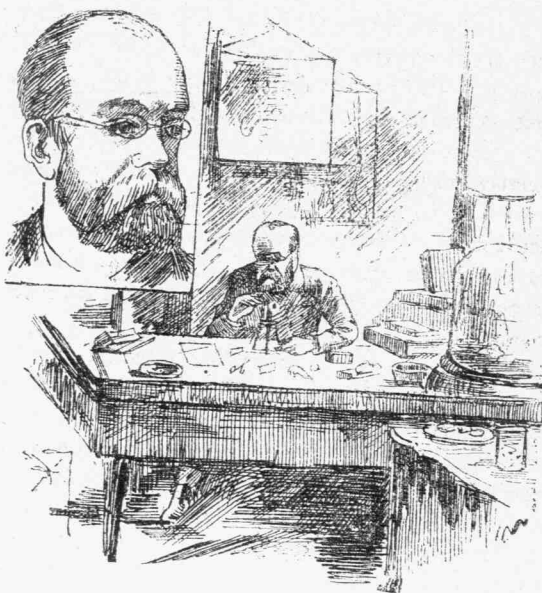
— Ὡχ, ἀδελφέ! μισομυρίζεις ἕξαφρα, νέος εἶμαι θὰ διασπεδάσω νὰ ἡ ὥρα νὰ τὴν παντρευτῶ κιόλας! Σὰν νὰ λέμε θᾶφρατῶ ψεύτης ἔς τὴ μάννα μου! τὴν καυμένη τὴ μάννα μου!

[Ἐπετα: συνέχεια]

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΒΑΚΤΗΡΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Κῶχ πολὺς λόγος γίνεταί νῦν περὶ βακτηριδίων καὶ θὰ γίνεταί ἐν ὅσῳ αἱ μολυσματικαὶ νόσοι μαστιίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος, δημοσιεύομεν τρεῖς εἰκόνας παριστώσας τὰ παράδοξα ταῦτα ὄντα ἐντὸς τῶν πτυέλων φθισικοῦ.

Ὁ Κῶχ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Εἰς τὴν α'. εἰκόνα φαίνονται ὀλίγιστοι μόνον κόκκοι μετὰ σειρῶν γραμμωδῶν συνισταμένων ἐκ μυριάδων βακτηριδίων, οὐχὶ λίαν καθαρῶς διακρινομένων. Εἰς τὴν β'. ὅμως εἰκόνα ἀπομονωθέντα ὀλίγα τινὰ τοιαῦτα βακτηρίδια διὰ διαφόρων μεθόδων ἐκαλλιεργήθησαν ἐντὸς ἰδιαζόντος θρεπτικοῦ ὑγροῦ καὶ διὰ τοῦτο ἀνεπτύχθη ἐντὸς